

Sobota 6. 5. 2017 19:30, Krefeld, Nemecko

„...toho bezbožníka, ktorého príchod je podľa mocného pôsobenia satanovho so všetkou mocou a so znameniami a s lživými zázrakmi a s každým zvodom neprávosti medzi tými, ktorí hynú, pretože neprijali lásky pravdy, aby boli spasení; a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť. Ale my sme podlžní ďakovať vždycky Bohu za vás, bratia, milovaní Pánom, že si vás Boh vyvolil od počiatku cieľom spasenia v posvätení ducha a vo viere pravdy, k čomu vás povolal naším evanjeliom nadobudnúť slávy nášho Pána Ježiša Krista. Tak teda, bratia, stojte a držte podania, ktorým ste naučení už či slovom a či naším listom.“ [2Tes 2:9-15]

Amen. Môžete sa posadiť.

Aj ja by som chcel všetkých veľmi srdečne privítať v drahom a svätom mene nášho milovaného Pána a Spasiteľa. Sme tu dnes zhromaždení od severu až po juh i západ – z Fínska, zo Švédska až po Rumunsko, z Írska a celej Európy, Rakúska, Švajčiarska a odvšadiaľ...

Bratia a sestry, sme vďační, že sa takto môžeme zhromažďovať, aby sme počuli Božie drahé a sväté Slovo v originále. Žiadne výklady ani vysvetľovanie, ale tak, ako to bolo čerstvo od trónu darované prorokom a apoštolom skrze inšpiráciu Svätého Ducha, ako stojí napísané:

„Svätým Duchom súc nesení hovorili svätí Boží ľudia.“ [2Pt 1:21]

Sme jednoducho vďační, že to Boh viedol tak, že môžeme veriť, ako hovorí Písmo.

Stručne a rýchlo odovzdám pozdravy zo sveta. Dnes však máme v našom strede bratov z Mali, ktorí sú tu po prvýkrát. Kto tu je dnes po prvýkrát, postavte sa. Máme tu dnes diplomatov. Boh vám požehnaj. Boh vám požehnaj. Boh požehnaj všetkých. Dokonca aj mladý muž, ktorý mi pri rozhovore v piatok povedal: „Som katolík, ale verím vo všemohúceho Boha.“ Pán môže zmeniť všetkých. Aj o bratovi z islamu by sme mohli vydať svedectvo.

Brat Michael podal svedectvo o tom, čo Boh koná Perzskom zálive, v Dubaji, v Abú Dabí a Pakistane. Predstavte si, že muž z vlády, ktorý nás privítal pri našej poslednej návšteve, patril k tým devätnástim ľuďom, ktorí sa nechali pokrstiť v mene Pána Ježiša Krista. Boh jednoducho nádherne vedie – nie hodnosť a sláva, ale všetci sa môžeme skloniť pod premocnú Božiu ruku a dať mu za pravdu. Musíme ľuďom jednoducho stále znova hovoriť: Boh má spásny plán a podľa neho všetko vykonáva a my na tom z milosti smieme mať účasť.

Ešte jedna dobrá správa, ktorú priniesol náš brat Michael. Muž z USA, ktorý pôsobí v ropnej spoločnosti v Perzskom zálive, kde netečie len ropa, ale aj peniaze, bol veľmi uchopený a povedal: „Som pripravený financovať televíznu stanicu, aby mohlo byť Slovo zvestované tu i všade inde.“

Bratia a sestry, Boh sa skutočne stará o to, aby poslednú zvesť, posledné volanie počuli všetky národy, jazyky a národnosti, a ľudia boli vyvolaní von.

[pozdravy]

Vďaka buď Pánu za bratov, ktorí sú rozptýlení po celej zemi, a nesú Slovo Pánovo ďalej. Sme tu, aby sme rozdávali duchovný pokrm. Pán sám povedal:

„...človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom Slove Božom.“ [Lk 4:4, 5M 8:3]

Žalmista hovorí:

„Pripravuješ predo mnou stôl pred mojimi protivníkmi...“ [Ž 23:5]

Boh nám vždy prestiera bohatý stôl a my sa smieme sýtiť na dobrých veciach domu nášho Boha.

Do politiky vôbec nezájdeme a ani do toho, čo sa práve teraz na zemi deje. Všetko je v pohybe, svet je jednoducho taký, ako ešte nikdy nebol, a dorazil do stavu, v ktorom viac neexistujú riešenia. Máme tu e-mail o prezidentovi Trumpovi, ktorý navštívi Vatikán a téma je už určená. Navštívi Izrael, Saudskú Arábiu a Vatikán. Tomu sa však nebudeme venovať.

Vieme, že čas je tu, Rímske kráľovstvo je to posledné. Tak to bolo v priebehu dejín, a tak to bude aj na konci. Sme jednoducho vďační za to, že sme smeli poznať, do akého času sme dorazili.

Hovorím úprimne, bratia a sestry, ak myslíme na to, čo Boh od reformácie učinil... Ak by sme mysleli na to, koľkí položili svoj život, aby sme my mali Božie Slovo vo všetkých jazykoch... Boh mal Svoj ľud.

Čítam práve komentáre o všetkých tých, ktorí počas reformácie alebo už pred ňou vykonali svoje poverenie. Niečo mnou však otriaslo tak, ako nikdy predtým, a to vám prečítam hneď na úvod, aby ste vedeli, prečo jednoducho biblicky zvestujeme aj tému božstva a musíme ju biblicky osvietiť.

Všetci vieme, že pred i po reformácii existovali rôzne sporné body, ale tu sa jedná o jeden bod. Každý mesiac vydáva evanjelická cirkev správu a tu stojí napísané:

„Najznámejší proces bol ten proti Miguelovi Servetovi.“

Prečítajme z toho dve-tri vety:

„Bol to španielsky lekár, ktorý odmietal učenie trojjedinosti.“

A teraz príde opis – boli uložené tresty a vyslovené rozsudky. V tom čase boli usmrtení všetci, ktorí odmietali trojjedinosť. Tu stojí napísané, že existujú tri stĺpy – Otec, Syn a Svätý Duch - stĺpy kresťanskej cirkvi.

Ďalej stojí napísané:

„Učenie o trojici, teda Božej trojjedinosti, totiž že Otec, Syn a Svätý Duch sú rovnako Bohom, bolo duchovným a právnym stĺpom západného kresťanstva. A kto to spochybňuje, ten podľa vtedajšej mienky páchal zločin, ktorý sa trestal smrťou. Ríšske právo stanovilo za popieranie učenia o trojjedinosti trest smrti.“

A potom je reč o Miguelovi Servetovi, ktorý bol popravený v Ženeve, rovnako ako Hus v Kostnici. Ten jeden preto, že si

dovoliť protirečiť rímskej cirkvi, a ten druhý preto, že nemohol zniesť učenie o trojici a otvorene o tom hovoril. My nesúdime, ale povedzte sami: Ak by Boh pozostával od večnosti z troch osôb, čo predstavuje to hlavné vyjadrenie „svätej trojjednosti“, ako sa to nazýva – Syn je všemohúci, Otec je všemohúci, Svätý Duch je všemohúci. Kto hľadá späť na cirkevné dejiny, ten vie, že pred rokom 325 nebolo ani raz diskutované o tom, či je Boh jeden alebo či sú dvaja alebo traja. Kto pozná cirkevné dejiny, ten veľmi dobre vie, že v roku 325 bol Svätý Duch vyhlásený za tretiu osobu [božstva], ale pre rímsku cirkev, ktorá vtedy povstala v Rímskej ríši, to bola vtedy skutočne hlavná vec. Ale pre nás, ako Cirkev živého Boha, je hlavnou vecou základ, ktorý položili apoštoli a proroci, kde je Ježiš Kristus sám uholným kameňom [Ef 2:20].

Keď som túto správu čítal, bol som uchopený v najhlbšom vnútri. Jeden brat, ktorého nechcem menovať, hovoril s veľmi bohato požehnaným letničným kazateľom o biblickom krste na meno Ježiša Krista a ten mu jednoducho odpovedal: „Čo chceš? Pokrstil som v mene Otca, Syna a Svätého Ducha niekoľko tisíc ľudí. Čo odo mňa chceš? Boh k tomu predsa dal Svoj súhlas.“

Keď myslíme na to, že dokonca aj po tom najznámejšom vyliatí Svätého Ducha v roku 1906 na ulici Asuza v Los Angeles, napriek tomu, že hovorili v jazykoch a prorokovali, ostali všetci vo všetkých tradičných učeniach. Ak hľadáme späť na cirkevné dejiny, tak vidíme, že všetky prebudenia mali svoje špeciality. Môžem si veľmi dobre spomenúť na to, ako som v roku 1967 kázal v Saskatchewan v Kanade v mennonitskom zbore. A v tomto zbore boli všetky sestry oblečené skutočne tip-top až po dlhé rukávy, pretože toto spoločenstvo kládlo hlavný dôraz na oblečenie a hovorili: „Počúvajte, tak a tak musíte byť oblečení.“

Každé spoločenstvo, ktoré vzniklo, si pevne určilo, aké sú ich hlavné témy a hlavné body. Ale to, čo sa nám stalo od Boha veľkým a prečo bol brat Branham poslaný je, aby nás skutočne priviedol späť na začiatok, nielen ku oblečeniu, ale skutočne späť k Božiemu Slovu – a božstvom to predsa všetko začína. Sme Bohu veľmi vďační za Starý a Nový zákon – o jednom Bohu je v Starom zákone reč viac ako 5 000-krát. I v Novom zákone – jeden jediný

Boh – a tento jeden pravdivý Boh sa ku našej spáse zjavil ako Otec v nebesiach, v jednorodenom Synovi na zemi a v nás skrze Svätého Ducha. Nie tri osoby, ale jeden Boh, ktorý sa osobne zjavil, aby nás ako Božích synov a dcéry priviedol späť do prapôvodného stavu. Sme Bohu vďační, že neostalo len pri učení, ale že sme to, čo Boh zaslúbil, smeli aj skutočne prežiť. Či už to bolo obrátenie, pokánie, že sme cítili ľútosť nad naším životom, ktorý sme žili bez Boha a povedali sme: „Pane, buď mne, hriešnikovi, milostivý, odpusti mi všetku vinu.“ A potom čítame v Biblii, že kto k Pánu prichádza, toho On nevyženie von, ale smie k Nemu prísť [Jn 6:37].

Prečo niektoré tieto veci zmieňujem? Aby sme boli vďačnejší za to, že Boh na konci času milosti vedie Cirkev na začiatok, že smieme veriť tak, ako hovorí Písmo a berieme si všetko k srdcu. Že to, čo hovorí ženám, to si ony berú k srdcu, podobne to, čo hovorí mužom a čo hovorí nám všetkým. A my máme ku každému Božiemu Slovu vnútorný súhlas a z milosti učiníme svoje spasné prežitia – prežijeme skutočné obrátenie ku Kristu – odvrátenie od všetkého a obrátenie ku nášmu milovanému Pánovi a Spasiteľovi.

V tejto súvislosti ešte dôležitá myšlienka: Slovo je semeno [Lk 8:11] a padá hlboko do našich srdc. Ako povedal už brat Miskys: Semeno nie je rozptýlené ktoviekde na povrchu, aby ho mohol niekto zase vziať. Semeno je vložené hlboko do nášho srdca, a preto Boh povedal:

„Dám Svoj zákon do ich vnútornosti a napíšem ho na ich srdce...“ [Jr 31:33, Žd 8:10, 10:16]

V Starom zákone bolo Slovo napísané na doskách. V Novom zákone je Slovo napísané do našich srdc a my ho smieme zo srdca prijať a veriť.

Prosím, pochopte, čo so mnou robí tento článok o všetkých tých osobnostiach – Erasmovi, Kalvínovi, Zwinglim, Lutherovi a všetkých ostatných, o ktorých je podaná správa. Keď som však čítal o tom, že hrozili trestom smrti a usmrcovali tých, ktorí odmietli trojjedinosť... Bratia a sestry, akí vďační môžeme byť my, aj keď sme v tomto čase (a to hovorím slobodne a otvorene) ako

jediné spoločenstvo viery napádání, nepochopení a vyšetřování masmédiami. Prečo? Ak by sme šli so širokou masou, tak by bolo všetko v poriadku, ale Boh nás určil k tomu, plávať proti prúdu:

„Preto vyjdite spomedzi nich a oddelte sa, hovorí Pán: a nedotýkajte sa nečistého, a Ja vás prijem...“ [2Kor 6:17]

Viete, prečo sa schádzame – v 5. Mojžišovej 4:10 ešte stále stojí:

„Najmä nezabudni na deň, ktorého si stál pred Hospodinom, svojim Bohom, na Horebe, keď mi povedal Hospodin: Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje Slová, ktorým sa budú učiť, aby sa ma báli po všetky dni, dokiaľ len budú žiť na zemi, a budú učiť aj svojich synov.“

„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje Slová...“ A pri tom mi napadlo napomenutie z listu Židom 10:23, kde je reč o zhromaždeniach:

„A telo umyté čistou vodou držíme vyznanie nádeje neochvejne, lebo je verný Ten, ktorý zasľúbil. A pozorujme sa navzájom tým cieľom, aby sme sa roznečovali k láske a k dobrým skutkom...“

A teraz prichádza verš, ktorý by som chcel zdôrazniť:

„...neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň.“

V každom zhromaždení ku nám Boh hovorí!

„...neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj...“

Pre niektorých sa to stalo obyčajou [zvykom]. Oni prichádzajú, ak chcú, a neprichádzajú, ak nechcú. Ale tu stojí napísané:

„...neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj, ale napomínajúc sa, a to tým viacej, čím viacej vidíte, že sa blíži ten deň.“

„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje Slová...“

Áno, aby boli Božie Slová vpísané do ich srdc a svoj život usporiadali podľa Božieho Slova.

Čo sa týka priebehu času, tak apoštol Peter píše v druhom liste v prvej kapitole to, čo sme už často čítali od verša 16:

„Lebo sme neišli za chytrácky vymyslenými bájkami, keď sme vám oznámili moc a príchod nášho Pána Ježiša Krista, ale ako takí, ktorí sme boli očitými svedkami Jeho veličenstva.“

Už vtedy bol hlavnou témou návrat Ježiša Krista. Ďalej čítame:

„...keď sme vám oznámili moc a príchod nášho Pána Ježiša Krista, ale ako takí, ktorí sme boli očitými svedkami Jeho veličenstva. Lebo dostanúc od Boha Otca česť a slávu, keď zniesla na Neho velebná sláva taký hlas: «Toto je ten Môj milovaný Syn, v ktorom sa Mne zalúbilo.»“

Nepremýšľajú všetci tí bratia a kazatelia vo všetkých cirkvách o tom, že Syn sa narodil tu na zemi a nie v nebesiach? Nepremýšľajú nad tým, čo bolo v biblickom prorocťve v celom Starom zákone zasľúbené a oznámené, totiž že panna počne, porodí syna, ktorého má nazvať Emmanuel? [Iz 7:14] To, čo tu teraz čítame, sa predsa nestalo v nebi, ale na zemi. Ako často máme na tomto mieste povedať: Prial by som si sprostredkovať vám bolesť, ktorú cítim aj za všetkých letničných bratov, za všetkých svetoznámych evanjelistov a kazateľov. Všetci jednoducho pokračovali starým smerom a brata Branhama označili za bludného učiteľa, pretože kázal o božstve a krste biblicky. V ich očiach bol bludný učiteľ. Ale kto je bludný učiteľ v očiach Božích? Ten, kto učí pravdu, je poslaný Bohom, a tak to stojí napísané, že všetci budú učeniami od Pána [Jr 31:34].

Hovorím ešte raz: Keď som čítal o tých, ktorí bol trestaní smrťou, pretože neprijali učenie trojice... Bratia a sestry, akú milosť nám Boh daroval!

Povedzme aj to ešte raz, vo všetkých tých mocných prebudeniach – kto číta o Grafovi Zinzendorfovi, ktorý založil bratskú cirkev, vie, že tam boli prorocťvá, že tam pôsobil Svätý Duch, Boží duch bol v činnosti, ľudia uverili – ale teraz na konci času

milosti chce Boh všetko zaviesť na začiatok. Boh to z milosti učinil a poslal Svojho proroka s poverením priniesť pred návratom Krista Božiu zvesť, ktorá má byť potom nesená do celého sveta. A to sa z milosti aj skutočne stalo.

V 2. Petra 1:18 stojí ďalej:

„A ten hlas, ktorý sa zniesol z neba, sme my počuli, keď sme s Ním boli na tom svätom vrchu.“

Na vlastné oči a uši svedkovia toho, čo sa stalo. A potom prichádza Boží muž k téme a hovorí:

„Aj máme pevnejšie slovo prorocké, a dobre robíte, že máte naň obrátený svoj pozor ako na sviecu, svietiacu na šerom mieste, dokiaľ by sa nerozvidnel deň, a nevzišla dennica vo vašich srdciach...“

A to sa skutočne v našom čase stalo – nielen čiastočné pravdy, nielen reformácia, ale znovunapravenie, späť ku Bohu, späť k Jeho Slovu, späť k pôvodnému základu, ktorý položili apoštolí a proroci. Nevieť, či vás premáha, akú milosť sme od Boha dostali.

Verím, že to bolo v Zürichu, kde som zdôraznil Slovom z Micheáša, že Boh má radosť [záľubu] v milosti. Boh má skutočne záľubu v milosti. Môžeme to pokojne čítať ešte raz. Boh má záľubu v milosti a komu je Boh milostivý, tomu je milostivý a nad kým sa zmiluje, nad tým sa zmiluje [2M 33:19]. Aj miesto z Micheáša 7:18-20 môžeme znova prečítať:

„Kde kto je silný Boh ako ty, ktorý odpúšťaš nepravosť a netrestajúc ideš popri prestúpení ostatku svojho dedičstva? Nedrží navždy svojho hnevu, lebo má záľubu v milosti. Zase sa zľutuje nad nami; zdeptá naše nepravosti. A zahodíš všetky ich hriechy do hlbín mora. Dáš Jakobovi pravdu, milosť Abrahámovi, čo si prisahal našim otcom od pradávnych dní.“

Všetci viete, kde stojí napísané Slovo: *„Kto uveril nášmu kázaniu...?“* To nestojí v Izaiášovi 66 ani 10, ale v kapitole 53, ktorá dokonale opisuje Božie spásne dejiny s Ježišom Kristom až po kríž – muž bolesti, ktorý vzal všetko na Seba, naložil na Seba

všetky naše nemoci, opovrhnutý, činili mu všetko možné. V Izaiášovi 53 stojí ako prvé napísané:

„Kto uveril našej zvesti [kázaniu]...?“

Nielen nejakému kázaniu, ale kázaniu toho, čo prežil náš Spasiteľ na ceste na Golgotu, kde vzal na Seba všetku našu hanbu, naše zlorečenie, našu potupu, naše hriechy, nebol viac podobný človeku a potom na kríži zvolal: *„Je dokonané!“* [Jn 19:30] Okolo toho nesmie nikto prejsť pomimo, pretože to bol ten najväčší deň v dejinách ľudstva. Keď náš Boh v Ježišu Kristovi, našom Pánovi, priniesol obeť, preliat krv novej zmluvy, uzavrel s nami zmluvu a odpustil všetok hriech a vinu.

Preto nielen „zvest“, ale Božia zvest o plnej spáse, odpustení a zmierení s Bohom.

Ďalej tu stojí na konci verša 18:

„Nedrži navždy Svojho hnevu, lebo má záľubu v milosti.“

Už v Starom zákone: *„...má záľubu v milosti“*.

Už som to dnes stručne povedal: Nedokážem si celkom predstaviť, ako náš Pán, ktorý je predsa láska, povie tým, ktorí mu budú stať po ľavici: *„Idte odo Mňa!“* [Mt 25:41] To si človek takmer nedokáže predstaviť. Ale oni k Nemu nechceli, odmietali Ho, a ak Ho odmietame, čo nasleduje? Ak prideme k Nemu teraz, tak prideme k Nemu aj vtedy, keď sa vráti, aby vzal tých Svojich domov.

Nech všetci, ktorí svoje životy ešte Bohu neposvätili, mladí, či starí, vedia, že pomimo toho nevedie žiadna cesta. Ježiš Kristus je dverami [Jn 10:9], On je cesta, On je pravda, On je život [Jn 14:6], pomimo Neho nevedie žiadna cesta. Poďte k Nemu, posväťte mu Svoj život, proste ho o odpustenie a On odpúšťa hriech i vinu.

Ďalej vo verši 19 a 20 po nádhernom výroku, že Boh *„...má záľubu v milosti“*:

„Zase sa zľutuje nad nami; zdeptá naše neprávosti. A zahodíš všetky ich hriechy do hlbín mora.“

Bratia a sestry, to sa skutočne stalo! My sme sa spievali: *„Od viny som bol očistený a vošiel som do radosti...“* My neveríme

len tak niečomu, veríme v to, čo Boh zaslúbil a čo učinil. Ako sme už zmienili, aj v Matúšovi 26:28:

„...toto je Moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“

Prosím, prijmite a uchopte tento dar Božej milosti. Nenechajte ho prejsť pomimo vás. Dnes, ak počujeme Jeho hlas, nechceme uzavrieť svoje srdcia [Žd 3:15], ale otvoriť ich.

Možno už v súvislosti s večerou Pánovou musíme povedať: Pri večeri by mali mať a môžu mať účasť len tí ľudia, ktorí osobne prežili Božiu milosť, ktorí môžu skutočne povedať: „Moja vina je odpustená, som slobodný, som slobodný, Kristus mi daroval život, som slobodný...“ [pieseň], pretože pri večeri Pánovej potvrdzujeme, že sme osobne prijali to, čo sa pre nás stalo na kríži Golgoty, že sme boli osobne zahrnutí do vykúpenia a že z milosti smieme patriť k Cirkvi Novej zmluvy.

Ešte posledný verš v Micheášovi 7, 20:

„Dáš Jakobovi pravdu, milosť Abrahámovi, čo si prisahal našim otcom od pradávnych dní.“

Boh tebe a mne preukáže milosť. Ešte žijeme v čase milosti, ešte je deň spásy. Dnes si necháme Bohom darovať milosť modliť sa za všetkých vo všetkých cirkvách, ktorí ešte žijú rozptýlení a ešte nepoznali, prečo Boh poslal Svojho proroka, totiž skutočne nás priviesť späť na začiatok. Prijmime to z ruky živého Boha – nielen hovoriť o zvesti, ale počuť Toho, ktorý prostredníctvom Svojho Slova ku nám a s nami všetkými hovorí, aby sme zo srdca prijali a verili Jeho Slovo a prežili to, čo nám zaslúbil.

Ak myslíme na list Rimanom 1, tak prideme k tomu, čo dnes večer ešte budeme sláviť, totiž Večeru Pánovu. Bratia a sestry, Boh nám skutočne daroval milosť zo srdca veriť tomu, čo stojí napísané v Slove. A v liste Rimanom 1:5 čítame:

„...skrze ktorého sme dostali milosť a apoštolstvo cieľom poslušnosti viery medzi všetkými národmi za Jeho meno...“

Nielen kázať, ale napomínať, aby vieru nasledovala poslušnosť. Neposlušnosť je ako hriech čarodejníctva [1Sam 15:23],

poslušnosť prináša Božie požehnanie [5M 11:13-15], ktoré nám zaslúbil, pretože ho vo viere prijmem.

Nech nám Boh daruje z srdca vieru, ktorá je ukotvená v Slove, ako povedal náš Pán:

„Kto verí vo Mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra.“ [Jn 7:38]

Vychádzam z toho a chcem to povedať: Neverím, že niekto, kto stojí a žije pod hlasom tohto pravého zvestovania, môže zostať pod všetkými tradíciami, ktorým ľudia počas všetkých čias, i od reformácie, naďalej verili a praktizovali ich. Verím, že Boh stvoril niečo nové, ako stojí napísané: *„Všetko nové...“ [2Kor 5:17]*

Ak Boh s nami ešte učinil nový začiatok... Povedzme aj to ešte raz, bratia a sestry: Tak, ako náš pozemský život začína narodením (a každý má rodný list, všetci hľadáme späť a vieme, ako začal náš pozemský život), tak isto začína náš duchovný život znovuzrozením, a preto náš Pán veľmi zreteľne povedal [Jn 3:3]:

„Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.“

Jakub píše v 1. kapitole, verš 18:

„A chcúc to tak, splodil nás Slovom pravdy...“

Peter tiež píše [1P 1:23]:

„...znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.“

Prečo kladieme taký veľký dôraz na Božie Slovo, Božie semeno, ktoré je do nás vložené?! Len ak je semeno siate a padne do našich srdc, môže na nás prísť Svätý Duch a vypôsobiť v nás nový, Boží život.

Chceli by sme čítať ešte miesto z 2. Korinťanom 3:6:

„...ktorý nás aj učinil dostatočných za služobníkov novej zmluvy, nie litery, ale Ducha, lebo litera zabíja, ale Duch oživuje.“

Bratia a sestry, dnes som sme chcel priniesť vyznanie viery, ktoré opakujú obzvlášť všetci Izraelčania a ktoré sa modlia hlavne pri Múre nárekov. Oni majú slová [literu] z 5. Mojžišovej 6:4:

„Počuj, Izraelu, Hospodin, náš Boh, je jeden Hospodin. Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou a celou svojou silou!“

Priniesol som len mezuzu, ktorá má ten istý text. Takáto mezuzka je v Izraeli na každom vstupe do domu, stačí sa pri dverách pozrieť doprava, v každom hoteli, všade, v každom penzióne či dome. Je to však litera! Je to litera! Bratia a sestry, nám Boh z milosti napísané Slovo, literu, učinil živým Slovom!

Všetci vieme, že aj toto miesto Písma sa ma veľmi dotýka, Lukáš 12, kde náš Pán vtedy kázal a činil veľké divy a znamenia a napriek tomu ľudia Jeho svedectvu neverili. Boh môže konať veľké veci a ten, kto neverí, tomu niet pomoci. Všetky tieto slová ma v posledných dňoch oslovovali a myslel som si: Ak by som ich len mohol podať ďalej, bratia a sestry. Budme vďační za to, že sme to mohli prijať a uchopiť – a to všetko z milosti.

Zhrňme, o čo sa jedná. Nielen, že Boh pred 500 rokmi učinil nový začiatok, a to obzvlášť v našej krajine, že bol dokonca 31. október vyhlásený za sviatok, pri ktorom bude celá krajina oslavovať a bude mať voľno, pretože je to 500 rokov, odkedy Martin Luther pribil 95 téz na dvere kostola vo Wittenbergu. Áno. A čo je to ľuďom platné? Ako im to pomohlo? Čo priniesli aj všetky ostatné prebudenia? Nové denominácie, nové smery viery... Ale na konci času milosti bude všetko rovné začiatku. Žijeme v čase znovunapravenia všetkého toho, čo Boh Cirkvi z milosti na začiatku daroval, a smieme niest' Jeho sväté a drahé Slovo a celému svetu povedať: Toto je deň, ktorý Pán učinil pre nás, toto je čas, ktorý Boh určil k tomu, aby sme počuli Slová, ktoré nám On z milosti zanechal.

V súvislosti s Večerou Pánovou stojí napísaných mnoho biblických miest a to hlavné stojí v 1. Korinťanom 10 a 11:

„Ale nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha.“ [1Kor 11:28]

Nie skúšať iných, ale *„Ale nech skúša sám seba človek...“*

Čítajme vzácne napomínajúce miesta z 1. Korinťanom 10:16-17, napomenutie nášho Pána, že všetci lámeme ten istý chlieb.

„Kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, či nie je účasťou na krvi Kristovej? A chlieb, ktorý lámeme, či nie je účasťou na tele Kristovom? Lebo jeden chlieb, jedno telo sme my mnohí. Lebo všetci máme svoj podiel z toho jedného chleba.“

Vy viete, že náš Pán hovoril v podobenstvách a dokonca povedal:

„Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba.“ [Jn 6:51]

On hovoril všetko v podobenstvách a tu apoštol hovorí:

„Kalich dobrorečenia [požehnaní]...“

Je to už požehnaný kalich. Myslite na Melchisedecha, ktorý vzal chlieb a víno, prišiel k Abrahámovi a slávil s ním Večeru Pánovu po víťazstve nad všetkými kráľmi, ktorí na Izrael útočili. Aj my, bratia a sestry, budeme sláviť víťazstvo nášho Boha, keď sa Pán vráti a vezme nás na svadobnú hostinu, vtedy budeme sláviť víťazstvo z Golgoty ako krvou vykúpený a Duchom pokrstený zástup, ako ľudia, ktorí sú učinení hodní byť Božími synmi a dcérami.

Keď o tom hovorím, myslím na úplne nový preklad Lutherovej Biblie, kde boli zmenené tisícky veršov. Tam viac nestojí „všetkým bratom“, ale „všetkým bratom a sestrám“ [Sk 15:3, 1Ts 4:10, 5:27] atď. Oni skutočne teraz vyrobili vydanie podľa vlastných predstáv. Kto to dokáže pochopiť? Kam sa stratil rešpekt pred Bohom? Kam sa stratil rešpekt pred Jeho Slovom!?

Tu vidíme a počujeme:

„Kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, či nie je účasťou na krvi Kristovej? A chlieb, ktorý lámeme, či nie je účasťou na tele Kristovom? Lebo jeden chlieb...“

Nie okrúhla oplátka podľa vzoru slnečného boha, ktorá sa mení na telo Krista. Nie, a ešte raz nie! Tak, ako tu stojí napísané:

„Lebo jeden chlieb, jedno telo sme my mnohí. Lebo všetci máme svoj podiel z toho jedného chleba.“

Tak, ako sa to deje s pšenickou, ktorá je zožatá, a vyrobí sa z nej múka a je upečený chlieb, tak je to so všetkými veriacimi, ktorí sú Božou pšenickou tu na zemi. Žeby sme boli všetci tak

spojení s Bohom, žeby viac nikto neexistoval sám pre seba, ale všetci sme tvorili Božiu jednotu v Duchu ako jedno Pánovo telo, až môžeme povedať [1Kor 12:26]:

„A buď že trpí jeden úd, spolu trpia všetky údy...“

V 1. Korintňanom 11 čítame od verša 23 mocné slová Pavla:

„Lebo ja som prijal od Pána, čo som vám aj vydal, že Pán Ježiš v noci, v ktorej bol zradený, vzal chlieb a poďakujúc lámal a povedal: Vezmite, jedzte, toto je Moje telo, ktoré sa za vás láme. To čiňte na Moju pamiatku. Tak tiež i kalich, keď bolo po večeri, hovoriac: Tento kalich je tá nová zmluva v Mojej krvi; to čiňte, koľkokoľvek ráz by ste pili, na Moju pamiatku. Lebo koľkokoľvek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ nepríde. Takže ktokoľvek je tento chlieb alebo pije kalich Pánov nehodne, bude vinným tela a krvi Pánovej. Ale nech skúša sám seba človek a nech tak je z toho chleba a pije z toho kalicha. Lebo ten, kto nehodne je a pije, je a pije si súd nerozsudzujúc tela Pánovho.“

Zhrňme stručne: Pán poslednýkrát zvoláva ľud Novej zmluvy a všetci, ktorí počujú Jeho hlas, budú veriť Jeho Slovám, prijmú ich a budú ich mať zjavené:

„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje Slová...“

Povedzme ešte raz aj to, že Boh nám daroval milosť neostať stáť v nejakom prebudení, ani v letničnom prebudení nie, ale vrátiť sa späť ku začiatku, veriť tak, ako hovorí Písmo, prijať to a uchopiť.

Aj to naveky obstojí: Kto tu na zemi prijal to, čo nám Boh daroval v Ježišovi Kristovi skrze drahú a svätú krv preliatu na Golgote... Všetci vieme, že život je v krvi... [3M 17:11, Jn 6:53] To veľmi rád stále znovu opakujem, obzvlášť pri Večeri Pánovej: Tak iste, ako bol Boží život v božskej krvi, tak iste je ten istý Boží večný život v krvou vykúpenom zástupe, tak iste sú naše hriechy odpustené, naša vina splatená a dlžný úpis roztrhaný a smieme sa s Bohom s vďačným srdcom stretnúť a povedať: Aj ja som hriešnik, ktorý našiel milosť, Boh ma omilostil, pretože má záľubu

v milosti [Mich 7:18]. Nie v odsúdení, ale v záchrane, v milosti, v spáse má Boh záľubu. Má radosť z teba a mňa, pretože sme to prijali a uchopili. Preto náš Pán povedal:

„...tak bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, činiacim pokánie...“ [Lk 15:7]

Nech dnes Boží Duch pôsobí tak mimoriadnym spôsobom, že by sme všetci boli napravení vo viere, prijali a uchopili to, čo nám Boh z milosti daroval, a mali sme účasť na tom, čom práve teraz z milosti koná.

Sme Bohu i dnes dlžní mnoho vďaky. Nech sú požehnaní aj všetci, ktorí počujú spolu s nami po celom svete. Aj keď posledná časť nebude prenášaná cez internet, nech všetci, kdekoľvek sú zhromaždení, tiež slávia Večeru Pánovu tak, ako nám to je zanechané v Biblii a nech sú všetci po celom svete požehnaní a majú pochopenie, že poslednú časť prenášať cez internet nebudeme, ale budeme mať Večeru a umývanie nôh osobitne. Boh Pán nás všetkých požehnaj a buď s nami všetkými.

Povstaňme a zaspievajme chórus, kým bratia pripravia stôl.

*Taký, aký som, tak to musí byť,
nie moja sila, len Ty sám.
Tvoja krv ma obmýva od hriecha do čista,
Ó, Boží Baránok, idem, idem...*